Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica Fiului risipitor și Sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan

Stau de vorbă cu tine, popor al cuvântului Meu. Vin cuvânt la izvor și sunt așteptat cu zi de învățătură, iar cei de veghe Îmi deschid și Îmi pun în carte cuvântul cel pentru învățat, căci ca la școală e de învățat și de vegheat mereu, ca să am Eu, Domnul, un popor al Meu în zilele acestea cu atâta întuneric peste ele, că prea mulți oameni trăiesc viață fără Dumnezeu, fără de lumină peste ei.

Eu sunt Lumina lumii, dar dacă omul care știe că Eu i-am dat acest cuvânt ca să-l știe și să-i învețe rostul și înțelesul, dacă el nu caută să fie ascultător și înțelept față de Dumnezeu-Cuvântul, el nu are minte să înțeleagă cu ea ce este întunericul în care stă, și ce este lumina, pe care n-o caută, iar Eu vin cuvânt pe pământ în acest timp și dau să strig cu glasul Meu spre oameni și să le dau credință ca să Mă poată auzi cum strig și să-Mi deschidă, că vin lumină pentru ei, vin să-i scot din întuneric și să stea în fața luminii și să se învețe cu ea, și fac aceasta din iubire, numai din iubire, căci Eu numai iubire sunt, tot o iubire sunt, și cu ea Mă mângâi de durerea Mea după om, căci sunt Făcătorul omului, dar omul M-a părăsit după ce l-am zidit, și caut prin întuneric să-l aflu și să-l rog să se aplece și să priceapă de ce l-a zidit pe el Dumnezeu.

E zi de duminică, fiilor primitori de Dumnezeu. Vin cu învățătură ca s-o împărțiți voi la cei ce o așteaptă de la voi, după ce Eu o pun pe masă la voi. Se face aducere-aminte a pildei fiului risipitor, și e de învățat tot mai mult, tot mai bine duhul credinței și duhul pocăinței, iar Eu am datoria să-Mi învăț poporul și să crească înțelepciunea lui, să crească de la Dumnezeu, nu de pe pământ să ia el.

O, măi poporul Meu, iată, păcatele omului îl pot ajuta să fie umilit, să grăiască și să se poarte cu umilință, să se vadă neînsemnat din pricina lor și să nu mai păcătuiască apoi, ci să stea în pocăință mereu, în Dumnezeu mereu.

Eram cu cei trei ucenici, eram cu ei mai mereu, căci Eu îi iubeam, iar ei Mă iubeau. Nu-i îmbrățișam, și nu Mă îmbrățișau cum fac pe pământ cei ce cred și-și arată că știu să iubească și că iubesc. O, nu așa este iubirea cea din Dumnezeu în om, ci este ea mai presus de trup, este cuminte, este frumoasă și sfioasă, ca și inimile celor ce iubesc pe Dumnezeu. O, fiul care s-a dus spre risipire, plecând din casa tatălui său, n-a înțeles acesta ce este iubirea și ce face ea prin lucrarea ei, dar după căderea lui în păcat, abia atunci a înțeles iubirea. L-a ajutat durerea cu care a rămas, după ce lumea l-a disprețuit dacă n-a mai avut cu ce să placă lumii, căci nu mai avea bogății ca să le cheltuiască pentru plăceri.

O, iată înțelepciunea vieții! Cine nu iubește pe Tatăl Dumnezeu nu se poate păstra în iubire și cade în slăbiciuni ca și Adam, care a căzut și cu duhul și cu trupul și L-a pierdut Adam pe Dumnezeu. O, iată, trupul omului este făcut de Dumnezeu, dar omul îl ia și îl trece pe numele lui să se poată da plăcerilor, așa cum a făcut fiul risipitor, care și-a luat în mâna sa drepturile peste viața sa și s-a dat desfrânatelor apoi și a greșit mult și a căzut mult, căci vai celui ce-și folosește trupul pentru păcat, pentru iubirea cea păcătoasă, așa cum a căzut prin ea fiul cel pierdut!

Dar iată ce vă învăț Eu acum pe voi! O, luați, fiilor, aminte și înțelegeți pilda. Dacă acest fiu ar fi lovit în tatăl său pentru sminteala sa, prin care a căzut de lângă tatăl, dacă ar fi aruncat cu vină înapoi în casa din care a ieșit, ar mai fi fost el iertat pentru păcatele lui cele din slăbiciune săvârșite? O, n-ar mai fi fost să-l ajute Domnul să se întoarcă, dar el s-a învinuit pe sine și s-a umilit pentru rătăcirea lui și a căutat spre mila tatălui său ca să-i ceară hrană și adăpost ca pentru un argat, după ce a rămas flămând și gol.

Vă spun cuvinte mari, fiilor. O, e greu să fii cu Dumnezeu și să-L părăsești apoi pentru altceva sau pentru altcineva și să lovești în Domnul pentru aceasta, așa cum a făcut Adam. Dacă Petru ar fi lovit în Mine când a fost urmărit și întrebat, cum că și el ar fi fost dintre cei ce au umblat cu Mine, o, dacă el ar fi spus împotriva Mea cum că Eu l-am tras pe el la rătăcirea cu care eram învinuit de iudei și că i-am stricat drumul vieții, o, ar mai fi fost să se întoarcă el la Mine și să-i dau înapoi rangul și lucrul său când am căutat spre el ca să-l ridic din durerea în care plângea după Mine? El a spus: *«Nu-L cunosc pe Omul Acesta!»*, și a plâns în taină apoi pentru frica lui de oameni, dar așa le-am spus Eu lor, să-și cumpere sabie și să se ocrotească de iudei, ca să nu-i ia și pe ei cei ce Mă căutau pe Mine, iar Petru a făcut ce i-am spus Eu să facă în vreme de strâmtorare. O, ar fi fost mai bine să spună că Mă cunoaște, că a fost ucenicul Meu? L-aș mai fi găsit Eu apoi ca să-i spun să pască oile Mele și să Mă iubească așa cum Mă iubea?

O, iată, fiilor, mai bine ar fi făcut cei ce s-au tras de lângă Mine și de lângă voi dacă ar fi spus ei apoi că nu știu de Mine și de voi și de acest loc, mai bine decât să arunce înapoi cu dispreț, cu învinuire, cu necredință, fiilor, căci necredința este cursa care nu-l lasă pe cel căzut să afle iertarea cea pentru vecii și ridicarea, și este ea cel mai mare și cel mai dureros păcat asupra Duhului Sfânt Mângâietorul și plin de durerea de la cei necredincioși.

O, dacă împarți vorbire de rău despre fratele tău, tot vânzător te numești, căci ce altfel de nume ar fi să ai dacă faci așa, mai ales că tu nici nu știi ce poate ieși din această meteahnă a ta, și e mai bine să-ți chivernisești cuvântul și să fii cuminte și să măsori bine, ca nu cumva să faci altora rău, sau chiar ție în viitor sau în viața cea de veci, și iată, cei ce părăsesc calea aceasta dumnezeiască sunt socotiți defăimători de Dumnezeu și de fiii lui Dumnezeu, dar fiul cel din pilda de azi n-a defăimat, ci s-a învinuit pe sine, după ce a rămas sărac și gol.

O, fiilor, e greu să n-ai pe nimeni care să te vegheze. Din culcare până în sculare, și din sculare până în culcare ar fi să fie omul sub paza lui Dumnezeu, sub știrea și privirea Domnului, iar cei ce știu bine cum vine aceasta, aceia fug de primejdie și se ridică să-și dea sub pază viața și pașii și dau de la ei viața de sine și plină de curse din pricina lipsei de lumină și de veghe, căci am spus: *«Umblați în lumină!»*, și asta înseamnă, viața cu veghe înseamnă viața și umblarea în lumină, dar n-au înțeles aceasta nici măcar toți cei ce cred și vin spre Dumnezeu cu pașii lor, căci cei ce se ascund nu pot fi fii ai lui Dumnezeu, de vreme ce ei nu iubesc lumina și n-au minte pentru aceasta.

O, în acest popor și pe această cale cu Mine se intră și se stă prin credință, nu prin altfel de simțăminte, nu că îi place cuiva. La ușor și la greu se merge prin credință, nu că ne convine sau nu, dar cei ce n-au înțeles așa, aceștia au îngreuiat mersul și duhul celor credincioși și statornici la greu și la bine, iar greșalele celor ce greșesc aici față de mersul Meu cu cei credincioși Mă fac pe Mine de rușine mai întâi, și apoi pe ei, pe cei ce greșesc, dar ei nu pricep pe ce frunte pun vina lor de câte ori greșesc, iar Eu am purtat vina lor înaintea îngerilor și a sfinților Mei, și la unii am iertat, iar la alții n-am iertat, fiindcă pocăința nu poate oricine s-o iubească și s-o lucreze, și poate mai degrabă neîndreptarea lor s-o aleagă, și iată, la unii se așterne iertarea, iar la alții nu.

O, fiilor, când văd pe câte unul că dă să-și arate pe față sau prin cuvinte dreptatea și nepăcătoșenia sa în fața celorlalți, o, acela să-Mi spună sau să-Mi arate Mie aceasta, nu celor din jur ca un fățarnic, și iată, nu sfințenia lui îl face pe om să caute sau să strige la Mine după iertare, ci păcătoșenia îl apasă și îl îndeamnă dinăuntrul său să Mă înduplece spre iertare, spre miluință și spre viața lui apoi.

O, am spus să nu iasă din vină creștinul acestui popor al venirii Mele la el, și am spus să stea sub vină înaintea Mea și a semenilor lui, căci Eu, Domnul, am intrat sub vină când Mi s-a pus vină pe frunte, și am răbdat cu iubirea Tatălui în Mine, și pentru om am răbdat. Omul greșit însă nu ține seama de măreția Mea și a umilinței Mele și de puterea Mea, și de aceea el vorbește oricum și face ce voiește cu pașii vieții lui.

O, trebuie pocăință, nu dezvinovățire. Pocăința îl păzește de moarte pe om și îl scoate din cătușele ei, iar pilda rugăciunii celor trei tineri în cuptorul cu foc și cu smoală, aceasta este învățătura pentru cei ce au nevoie de iertare de la Dumnezeu, căci acești tineri binecuvântau pe Domnul în mijlocul cuptorului cu foc și-I spuneau că este drept față de cele venite peste ei și peste cetatea Ierusalimului, și spuneau: *«Am greșit depărtându-ne de Tine, am păcătuit, Doamne, n-am ascultat precum ne-ai poruncit, iar acum Tu ne-ai dat celor fărădelege și vrăjmași urâți și lepădați de Dumnezeu, și nu putem deschide gurile de rușinea și de ocara de peste noi, dar nu ne lepăda pe totdeauna, ci pentru numele Tău nu strica moștenirea Ta și fie-Ți milă, nu pentru noi, ci pentru Avraam și Isaac și Iacov, părinții noștri, cărora le-ai făgăduit că le vei înmulți sămânța ca stele de pe cer și ca nisipul de pe malul mării, că iată, nu mai avem nici întâi stătător, nici prooroc, nici căpetenie, nici ardere de tot, nici jertfe, nici tămâie și loc de adus jertfă ca să căpătăm mila Ta, dar stăm cu inima zdrobită și cu sufletul smerit, și să ne primești, Doamne, și să ne izbăvești cu puterea minunilor Tale, pentru slava numelui Tău, ca să se rușineze cei ce ne fac rău și să se sfărâme puterea lor și să Te cunoască pe Tine, Unul Dumnezeu slăvit în toată lumea, Doamne!».* O, și s-a săvârșit minunea, că focul s-a ridicat de patruzeci și nouă de coți, vărsându-se peste caldeii din jurul cuptorului la venirea îngerului Domnului, care a suflat suflare de vânt și de răcoare și a ocrotit trupurile lor de vătămarea cea de la foc, și au ridicat ei glas și cântare în cuptor, binecuvântând pe Domnul Salvatorul și numele Lui cel sfânt.

O, trebuie pocăință, nu dezvinovățire, căci împăratul David zicea: *«Mărturisi-voi Domnului fărădelegea mea, iar Tu, Doamne, ai iertat păcatul meu, căci eu mi-am cunoscut păcatul și nu l-am ascuns împotriva mea».* Israel însă n-a făcut tot așa pentru păcătoșenia lui, iar Eu îl strigam mereu prin gura profeților, căci îl iubeam cu iubire mare și îl călăuzeam ca pe un copil iubit, dar el cu cât îl strigam, cu cât îi grăiam, cu atât el se depărta de Mine, și apoi am venit la el și M-am arătat lui, și când am venit M-a învinuit Israel ca pe un om, și a trebuit să am grijă să nu se smintească întru Mine, și ziceam când Mă căutau cei din familia Mea, ziceam: *«Mama Mea și frații Mei sunt cei ce fac voia lui Dumnezeu»*, sau când grăiam cu o femeie la fântână, ca să Mă descopăr ei Dumnezeu venit din cer pe pământ ca să fac din ea vestitoare de Dumnezeu, Eu iarăși aveam grijă să nu smintesc pe frații Mei și ziceam: «Fericiți cei ce nu se smintesc întru Mine!».

O, n-a ascultat poporul Meu, iar Eu îi spuneam: *«Ascultă-Mă!».* O, nu M-a ascultat Israel, n-a căutat spre Mine, iar Eu i-am lăsat să umble după dorințele inimii lor, și au mers ei după cugetele lor, așa cum s-a întâmplat și cu cei din poporul Meu din vremea aceasta, și dintre ei n-au ascultat când îi strigam să asculte, și și-au ales aceștia dorințele lor și au plecat cu ele în inimă și au mers ei după cugetele lor. O, și câte le-am iertat mereu, mereu, dar s-au pus toate înapoi, după ce au disprețuit ce au avut de la Mine și cu Mine, și cu toată mila Mea de ei, ei M-au lăsat și au plecat de la Mine, și au calea lor cei atât de miluiți de Mine atâta vreme, o, și câte aveam să le mai iert, o, câte!

O, fiilor care-Mi stați înainte și-Mi puneți în carte cuvântul, am ascultat venind spre voi o întrebare, la care se așteaptă un răspuns. O, nu vi se cuvine vouă să dați acest răspuns celor ce caută spre voi cu întrebare. Și chiar dacă v-aș da Eu ce să răspundeți, voi nu sunteți primiți ca de la Mine și sunteți loviți cu vorbe întoarse înapoi pentru îndreptățirea lor, a celor ce vă întreabă, și pentru învinuirea voastră pentru starea lor cea de acum, și iată, răspund Eu dacă e de dat răspuns.

A venit întrebare dinspre cei de la Maluri dacă poate să vă viziteze cea care a plecat pe întuneric din mijlocul poporului Meu și s-a dus în voile ei, s-a dus de la Mine și de la voi, căci a pierdut rușinea, a pierdut-o de tot, de tot. O, nu-i nimic, dar Eu, Domnul, nu Mi-am vindecat rușinea pe care ea Mi-a făcut-o, Mie și poporului cuvântului Meu, Mie și lucrării Mele lungă de peste șaizeci de ani, și chiar a celui pe care Eu, Domnul, l-am avut de sprijin, iar lumea din sat știa aceasta, iar acum lumea vede altceva peste viața lui, peste pecetea pe care o pusesem Eu pe

creștetul acestui fiu, și se întreabă lumea ce va să însemne aceasta peste fruntea și peste viața lui? O, n-am avut parte să-l am de sprijin până la capăt, n-am avut, dar l-aș fi vrut măcar în cinste să-l aibă cei care îl cunosc, în cinste și după ce el s-a depărtat de Mine și de poporul Meu mergând spre îngrijirea părinților bolnavi, și pe care Eu, Domnul, i-am pregătit, i-am spălat, i-am curățit, i-am făcut frumoși și i-am luat lângă Mine martori mari în dreptul lucrării cuvântului Meu, răsărit din satul Maluri, satul trâmbiței Mele Verginica, și pe care ei au iubit-o, au cercetat-o și au sprijinit-o, și toată lucrarea Mea a fost sprijinită de ei până în clipa când i-am luat la cer, de unde și acum stăruiesc la Mine pentru ajutor al mersului Meu cel greu cu poporul rămas pe pământ, poporul rodului lui Verginica Mea, trâmbița Mea cea de la sfârșit de timp.

O, n-a fost să-Mi rămână de sprijin acest fiu al lor, iar Eu, Domnul, n-am avut a Mă împotrivi, căci sunt Cel ce înțelege pe fiecare cum își alege. Acum, însă, nu voiesc să-Mi fie învinuiți cei de la care se așteaptă un răspuns. O, e nepotrivire cu cele ce Eu cer poporului Meu, și nu voiesc să mai cadă și alții și să-Mi fie judecați cei ce-Mi slujesc aici venirii Mele și statorniciei poporului Meu pe calea lui cu Mine. Nu voiesc să fie ei crezuți giranți ai acestei întâmplări, pe ascuns lucrată față de cei ce-Mi veghează poporul, și de la care s-ar aștepta acum un răspuns la o întrebare.

Eu, Domnul, am plâns destul și plâng mereu pentru ranele pe care le port de la cei ce Mă părăsesc, iar pe unii nu-i mai pot ajuta, după ce ei își fac un nume bănuitor față de viața creștină plăcută Mie și cerută acestui popor, cerută aparte.

O, aș vrea să vă fie milă de Mine, de mersul Meu cel greu și anevoios, voi, cei care dați să cereți de la Mine vreun răspuns pentru această întâlnire cerută cu cei de aici a celei ce a plecat, și cărora le este greu să stea nestingheriți față în față cu oricine vrea să facă orice cu viața lor, după ce au avut și ei pașii lângă a celor ce merg cu Mine pe cale.

O, fiilor, această ființă, care a pus rană peste rană pe Mine și pe voi, să stea deoparte. Dacă ei nu-i este rușine, Îmi este Mie rușine înaintea Tatălui și a sfinților și a îngerilor și înaintea poporului Meu și înaintea celor din sat de aici, care-Mi știu poporul și mersul lui cu Mine. Când cei ce aleg calea cu Mine nu rămân cu Mine pe cale, Mie Îmi este rușine, și ar fi să le fie și lor, dacă vor, chiar dacă ei ar da să fie crezuți mai sfinți decât Dumnezeu.

O, iată, azi sărbătoare cu durere, că am avut trei fii așezați cu veghe peste ei și n-au stat toți sub veghe și sub îndrumare și sub îndreptare peste ei în vremi cu greșeli, o, și nu-i mai am alături toți înaintea Mea. Îmi este de ajuns durerea aceasta.

E sărbătoare de pomenire pentru sfinții trei ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan, cei cu care am lucrat și lucrez în mijlocul poporului cuvântului Meu binecuvântări și puteri și pază din cer.

O, am grăit acum cu tine, poporul Meu, cu tine mai întâi, dar după ce te hrănesc cu învățătura de azi aduc înaintea ta pe sfinții Mei cu tine la masă, că le este dor și drag.

Binecuvintez, fiilor, statul vostru cu Mine la masă de cuvânt în ziua aceasta de pomenire a pildei tatălui care avea doi fii, și dintre care cel mai tinerel a cerut de la tatăl partea ce i se cuvine din avere, iar tatăl său a împlinit așa, după voia celui ce și-a ales așa, iar după ce fiul acesta și-a strâns totul, a plecat departe spre o viață de desfrâu, până ce și-a cheltuit totul și a rămas lipsit de tot, și s-a dus apoi la un locuitor al ținutului, care l-a făcut păzitor de porci, fără să aibă grijă să-i dea hăinuțe și mâncare. Flămând și gol cum se afla, s-a gândit spre tatăl său și și-a zis: *«Mă voi scula și mă voi duce și-i voi zice: tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta; nu mai am vrednicia de fiu, dar primește-mă argat»*, și s-a sculat apoi și a plecat spre tatăl său, care încă de când era departe l-a văzut și s-a aplecat spre milă, alergând spre el și căzându-i pe grumaz cu sărutare, și apoi i-a dat un inel și sandale și o haină bună și s-au așezat la masă cu vițel gras pentru găsirea fiului său pierdut, a celui ce n-a lovit înapoi în vremea pribegiei lui și n-a disprețuit pe tatăl și pe frate cu nimic, în afară de durerea făcută pentru plecarea lui din cuibul părintesc o bună bucată de vreme.

O, fiilor, stăm la masă de învățătură și mergem apoi înainte încă și stăm cu sfinții la masă și însemnăm în carte ziua lor cu Mine aici, și cu voi. Amin.

***

30 ianuarie/14 februarie 2017